

BESTIÁRIUM

BRASNYÓ ISTVÁN

Nem terátok jön a tél hanem énrám
látom fehér tokámon amely
békák nyaka
az égbolt emlői nyakamba lógnak
hallástalan nyári énekes
kilobbant tűzhely hamuban
gajdol a fagy
de engem a tények toloncolnak
csupa jellemes ember között
amihez csak közelítenek
mintha beszaroznák
itt van teneked az ősz
de nem őszt akarok
nagy néger éjszakát akarok
alkoholpárását cefréset malátását
jó álmokat akarok
fin de siècle-Európát
köldökömbe szecessziós bogot
amelyet kioldanak
kifejtenek emballage-omból
és gyíkszemét akarok sárga karikását
ahogy a hideg holdra les
gyökeret eresztett rög alól
hátrálva a fagypontra felé
ahogy a higany eléri fejemben a nullát
itt végetérhet kedvenc számadásom
fejjel fordíthatnak lefelé
akár a takarékmalacot

pedig a fekvő helyzetet is már nehezen
tudom elviselni
föltétlenül kell hogy legyen bennem
valami ami függőleges
vagy erre törekszik
vagy erre törekedett volna
ami menetiránynak képtelen
nem láncolhatom hozzá magamat
az eliramodott világ horgonyláncával
amíg csak ki nem potyognak belőlem
az alkatrészek amelyeket nem lehet
visszailleszteni a helyükre
ez nem szerkezet ez nem gépezet
ez nem a mindenség chorologiuma
mindössze egy állapot
és egyetlen célom közelébb férkőzni hozzá
simulékonnak lenni
ahogy a homokdűne a szél alatt
nem tanúsítani ellenállást
kíváncsian várni
hogyan oldódik meg anyagtalanságom
miként cserélek valamit semmire
ebben a felhőben amelyet én fújok
nikotintól érdes gégével
milyen hang ez a szörtyögés
sejtem a véredényeimben
most már csak ez kísér
ez a nyállal telefolyt kürt
ez nem dallam ez sokkalta inkább riadozás
a papír riadalma a szakadástól
bőregér lüktet légüres térben
nem terjed az ultrahang
nem kalapálunk kaszát nem kovácsolunk ekevasat
kerékbe törve a sor a rím
a retorika marad
erre fognak benneteket feszíteni
az üres beszédre amelynek sok az alja
viszem a papírpajzsot a szent bibloszt
nullazuhatagban

megyek két kurta lábamon
 a saját kurta eszem után
 utánfutóval utazom
 a visszapillantó tükörben látom magam
 látom magam a hátsó ülésen
 aki előttem ül nem lát engem
 a hóbuckák közt könnyen jégrühöt kap az ember
 nemzedékek múltán is viszket a fagyás helye
 és járni ezeken a töviséken
 jobb ha az ember nem örököl semmit
 egyszerűbb ha elakad a szava
 nincs az a hóeke amelyik kibontsa innen
 kifektesse a fehér pázsitra
 a holdvilág zúzmarás fehér pázsitjára
 ahol a ritkás csillagok legelnek
 Arkádiában
 Arkádiában élek én is
 címertelen pajzstetű a levélen
 gondolataim majdnem olyan üregesek
 akár a madár csontja
 hogyhogy nem tudok repülni
 megáll az eszem csapongani sem tudok
 szárnyalni
 olyan súlyos vagyok akár a bunkó a tuskó
 eddig még ki sem vállalkozott a felaprításomra
 én ülök itt itt ülök míg be nem nő
 a szőrzet akár a fű
 szavak félkézkalmárja
 be nem szitálja a hó rókabundámat
 kutyabőr kucsmámat
 hogy lehetnék én haragban a világgal
 akkor nem zengeném napestig a dicséretét
 csupán szeretnék vele perbe szállni
 nagy ígét kiáltani arról hogy
 vacogok
 ez nem szorongás ez olykor már
 a fejvesztettség jele ledér módon
 mily könnyedén vagyok én gyáva
 mennyire egyetértek önmagammal

ez nem jellembeli hiba
a jellembeli hiba a nehézkes iromány
ezt végeredményben a sarokba lehet vágni
úgyis feltápászkodom
ha már vállalom a szerzőséget
jaj sikoltok a fülekbe
az ijedelmet fogom a fülekbe sikoltani
nem a magam ijedelmét hanem azt
ami kicsorog a lámpaernyő alól
tartok attól hogy a világosság szemébe néztek
tartok attól ami csukva van
mert hétpecsétes titok
és ami nyitva van az is titok
és ami leng a sarkán abban is van titok
egyszerűbb ha én belülről beszélek
befelé terelem a figyelmemet
az árkádiai csordát
hogy mindent letaroljon
mintha tarvágás lenne a koponyámban
ha elhalt a foghíjas erdők recsegése
és egyensúlyom akár a korhelypoharé
a világmindenség gondolatban történik csupán
tanúk nélkül
akár a tökéletesre tervezett bűntény
most széthasítanak
lefröcskölnék csillagközi spermával
egy festmény sarkából egy arc figyel
néz Tanganyikából
néz a merő őskori pocsolóából
mielőtt megindult volna az egyes érák
szenesedése
innen szabadultam én el
innen kaptam lábra
ünnepelni magamban a mitikus hőst
az értelmet aminek végül is
híjával maradtam
adós vagyok vele mind a mai napig
csak bámulok a világba mintha ennyi év
után is volna mit bámulni rajta

de én mindig meg voltam lepődve
engem minden meglepetésszerűen ért
most már mindegy hogy melyik bábu vagyok
ezen a sakktáblán
úgysem tudok irányítani semmit
én kitérek
engem nem lehet kihívni
nem olyan egyszerű provokálni
csak árnyékot akartam és csóstitül jön minden
kapok egész éjszakát
reményem van rá kilátásom
ott lógok a pucér szögén
beleragadva a nyirkaiba a nedveibe
belealvadva a galaktikába
milyen lehet az ordító helyzet
a farkasordító
melyik idegklinikán kezelik azokat a rémeket
amelyeket én látok
mint bestiáriumból kilóg az elefántlábuk.